

under en npiagtigere Overveielse end den, der vil kunne foregaa her i Salen alene. Jeg skal naturligvis afholde mig fra paa dette Standpunkt at fremkomme med Noget, som kunde ligne enten en Tiltræden eller en Kritik af det Forslag, som Regjeringen har forelagt. En saadan Kritik eller motiveret Tiltræden er ikke mulig, saa længe Sagen ikke er mere oplyst for os, end den er. Jeg skal derfor kun udtale Ønske om, at denne Sag maa komme til alvorlig Overveielse for saa hurtig som mulig at blive bragt fra os over i den anden Forsamling, hvis Medvirken er nødvendig for Sagens Fremme. Der- til skal jeg indskrænke mine Bemærkninger i dette Dieblif.

J. Pedersen: Det forekommer ikke mig, at der er nogen Anledning til fra den Side, hvortil jeg hører, i dette Dieblif at komme ind paa denne Sags Realitet, men paa den anden Side kunde dog maaste et Par Bemærkninger fra denne Side ikke være overflødige. Det forekommer nemlig ogsaa mig, at det vilde være ønskeligt allerede ved denne Behandling at faae lidt mere Klarhed over denne Sag og navnlig over dens Fremkomst i dette Dieblif, end vi have faaet af de faa Bemærkninger, vi have hørt af den ærede Minister. Det har undret mig noget at se denne Sag blive fremsat paany i Nar væsentlig i samme Skikkelse, hvori den blev forelagt i Fjor. Der kan jo nemlig hverken i dette Thing eller udenfor det være nogen- somhelst begrundet Forventning om, at dette Forslag kan blive til Lov, i hvert Fald ikke paa den Maade, paa hvilken man tidligere tilveiebragte Love heri Landet, nemlig ved Tilslutning af de to Thing og Stadsfæstelse af Kongen, og da der ikke er Grund til at vente det, forekommer det mig uhensigtsmæssigt at fremkomme med dette Forslag Nar efter andet. Jeg erindrer fra en Tid, da vi endnu ikke vare saa fremskredne i Statsret, som vi ere nu heri Landet, at Conseilspræ- denten i det andet Thing ved at fremsætte et Befæstningsforslag, som han heller ikke den Gang havde grundet Forventning om at kunne føre igjennem, sagde — ja, det er ikke hans Ord, men det var Tanken i dem — Regjeringen har fundet, at forinden den lader en saa vigtig Sag falde, bør den gjøre endnu et Forsøg paa at føre den igjennem, og derfor har den indbragt Sagen igjen. Jeg vil ikke sige, at dette Standpunkt i og for sig er meget tiltalende. Den høitærede Minister ansaa den Gang Befæstningsfagets Gjennemførelse for særdeles nødvendig; han havde ganske kort forud i Kongens Navn i en Hen- vendelse til Vælgerne udtrykkelig erklæret,

at det var uforvarsligt længere at opsætte Naabegyhødsen af Arbejder hertil. Han vidste, at han ikke var i Stand til at føre det igjennem, han kunde ikke vide, om ikke andre Mænd muligvis kunde løse Spørgsmaalet, — om ikke ganske paa den Maade, han eller hans Regjering ønskede, saa paa en anden Maade —, han vidste, at enten dette Forslag eller han maatte falde, og han foretrak det Første. Det forekommer mig, at det ikke var et meget tiltalende Standpunkt, men det var dog et Standpunkt, der var Mening i. Det Standpunkt derimod at fremkomme Nar efter Nar med Forslag, som man forud veed og som alle Mennesker under de nuværende Forhold vide ikke kunne føres igjennem, forekommer der mig ikke at være god Mening i. Jeg har nemlig den Opfattelse, at store Spørgsmaal, saadanne Spørgsmaal, som selv under rolige Forhold vanskelig lade sig overse, lide Uret ved, at man haade i Tide og Utide bringer dem frem under Forhold som disse. Man opnaar derved kun, at Partierne fra de forskjellige Sider binde sig stærkere til skarpe Standpunkter mod hinanden, end det mulig vil være nødvendigt eller vilde ske, naar vedkommende Sag blev behandlet under rolige Forhold, og naar da de roligere Forhold indtræde, under hvilke der kunde være Haab om at føre Sagen igjennem, staar det som en Hindring, at Forslag derom har været bragt frem i Utide, og at der da er taget Standpunkter fra de forskjellige Sider, som man maaste vanskelig kan komme bort fra. Naar altsaa den høitærede Minister ved nu at fremsætte dette Forslag ikke har kunnet have nogen begrundet Forventning om, at det kan blive til Lov, saa tilstaar jeg, at jeg ikke rigtig forstaar Meningen med dets Fremsættelse. Jeg har spurgt mig selv, hvad Tanken dermed kunde være, og jeg nægter ikke, at der er opstaaet en Tvivl hos mig, som jeg tror det er rigtigt at udtale her. Jeg vil derfor tillade mig at spørge den høitærede Minister, om det muligvis skulde være Meningen med Fremsættelsen af dette Forslag, at Ministeren, støttet af dette Things Flertal, agter imod det andet Things Billie at gennemføre denne Plan eller væsentlige Stykker deraf provisorisk. Jeg nægter ikke, at for en Del Nar siden vilde maaste et saadant Spørgsmaal i dette Thing have kunnet opfattes som en Fornærmelse; men vi have jo udviklet os meget i de senere Nar. Jeg ser i Bladene, at et Medlem af dette Thing, der indtager en ledende Stilling i Thingets Flertal, ganske nylig har udtalt paa et offentligt Møde, at provisoriske Love, som medføre Udgifter, selv store Udgifter, vilde være i enhver Henseende uan-